

muligt skal der være kontinuitet, sådan at det er den samme voksne, barnet har kontakt med.

Kl. 16.00

Jeg vil takke hr. Søren Krarup for tilslutningen til lovforslaget. Og jeg synes også, det skal være tilladt at rejse de spørgsmål, som hr. Søren Krarup rejser. Han startede med at spørge: Hvorfor kommer de? Er det, fordi der spekuleres i, at forældrene senere kan følge efter?

Jeg stillede selv det samme spørgsmål, for det er jo den mest indlysende forklaring. Men jeg tror, jeg kan oplyse, at den forklaring er forkert. For det er jo ikke muligt hverken i Danmark eller i andre lande at få familiesammenføring ved at sende sine børn i forvejen. Det er i hvert fald uendelig få, for hvem det lykkes.

Der er en lille ventil i lovforslagets bemærkninger, side 18, som hr. Søren Krarup ganske rigtigt nævner, men den er uendelig lille og begrænset. Der står »undtagelsesvis« indtil flere gange, så jeg tror, at hr. Søren Krarup kan være helt tryk med hensyn til, at den trafik får ikke lov at foregå, for det ville jo være den rene kynisme, hvis man kan skaffe sig selv opholdstilladelse ved at sende et barn i forvejen. Men den form for kynisme tror jeg ikke vi er udsat for her.

Jeg vil mere kalde det Hans og Grete-effekten. Altså nu har vi været igennem Bibelen, skulle vi så ikke tage folkeeventyrene, eventyret om Hans og Grete, som forældrene sætter ud, fordi de ikke har råd til at tage sig af dem? De har ikke kræfter til det, de har ikke brød i huset. Det kan være en begrundelse.

En anden begrundelse, som nok er lidt mere nærliggende, og som jeg personlig tror er realistisk, er, at store drenge jo betragtes som nogle, der nu snart skal til at hjælpe til familiens ophold, og en af måderne, hvorpå de kan bidrage, er jo, hvis man sender dem til en land, der derefter begynder at udbetale penge til dem, som de så kan sende tilbage. Et land som Somalia lever i meget stort omfang af de penge, som borgere i vestlige lande sender tilbage.

Det er for så vidt rørende, at de sender pengene tilbage. Det er forståeligt, at de kan finde på at tænke sådan. Men det gør jo ikke situationen morsommere for de børn, det drejer sig om, og som er sendt af sted som skaffedyr. For det er der ingen tvivl om, at det er der nogle af dem der er, for ikke at sige mange. De er dybt ensomme, der hviler et vældigt pres på dem for, at de skal klare sig godt i Danmark. Det er ikke spor sjovt.

Så er der nogle, der prøver at begå selvmord for at fremme sagen. Jeg har været nødt til at sige, at det nytter altså ikke noget; det kan vi ikke tage os af. Man kan ikke true sig til en opholdstilladelse i Danmark. Vi vil tværtimod gøre alt for at finde frem til forældrene, så de kan komme tilbage til forældrene.

Jeg tror, jeg vil stoppe her. Jeg har ellers mange beredskabstalepapirer, jeg kan besvare alle tænkelige spørgsmål. Men der har i virkeligheden ikke været rejst særlig mange spørgsmål. Der har til gengæld været en efter min mening ganske væsentlig debat, både om hvad det er, der bringer de børn hertil, og hvad det er for motiver, der kan ligge.

Og så har der været en debat om denne balance, som altid skal findes i disse debatter, mellem på den ene side den selvgothed, som kan forpuste den slags debatter, fordi man begrundet sit synspunkt med, at de andre ikke har så gode hjerner som én selv. Det kan godt være kvalmende. Men samtidig står vi altså her med nogle af ofrene for globaliseringen, for det, at verden er blevet så international, indkomstforskellene så indlysende, at det er fristende for familier at sende børn i forvejen til et sted, hvor der er bedre at være.

Jeg vil ikke sige, at alle parter har ret, for jeg synes, vi skal lade være med at mistænke hinanden. Men det er vigtigt at være realistisk og have øjnene åbne for de motiver, inklusive økonomiske motiver, som kan ligge bag uledsagede børns ankomst til Danmark, og hvoraf det ikke altid er hensynet til barnet, som ligger bag. Så disse kærlighedshistorier om, at det er af kærlighed til barnet, man sender det af sted, det er ikke altid det eneste motiv. Det skal være tilladt også at nævne de andre mulige initiativer.

Da jeg var i Gribskovlejren, ikke som barn, men som besøgende, da kunne jeg jo ikke undgå at lægge mærke til, hvor mange af børnene der gik og snakkede i mobiltelefon. Hvem snakkede de med? De er jo ikke kommet tilfældigt til Danmark. De er kommet til Danmark, fordi deres forældre eller de selv kender nogle i Danmark, som de så taler med. Måske taler de med deres forældre. Vi ved det ikke.

Kl. 16.05

Det afgørende er at finde ud af det. For det er en usik at sende børn af sted på den måde, og kan vi finde frem til deres forældre, så skal de sendes tilbage for deres egen skyld. Kan vi ikke, så gælder det om at få behandlet deres sag i en fart, og så skal de jo integreres, som det hedder